

Beer Miklós: Ébredj ember!

Gyerekkoromat falun töltöttem. Zebegényben voltam gyerek, ahol a Börzsöny hegyei és a Duna volt a meghatározó természeti környezetem. Keretes házban laktunk. A kertet nagymamák művelték, ahol zöldség, gyümölcs természetes volt. A ház körül voltak állatok, baromfi, kecske, nyúl és természetesen kutya és macska is. Az ételmaradékot az állatoknak adtuk, az egyéb növényi hulladék a „szemégtördörbe” került. Akkor még nem komposztálásnak hívtuk, de azt gyakoroltuk. Kerekeskútból húztuk a vizet, de néha elmentünk az erdei forráshoz és onnan is hoztuk a tiszta forrásvizet. A téli tüzelőt nyáron gyűjtöttük az erdőben. Miközben gyűjtöttük a rőzsét, megszerettem az erdő csendjét, a madarak hívogató csicsergését. Arra is emlékszem, hogy vasárnaponként mindenki a háza előtt is elsöpörte az utcát és minden ház előtt és a kertekben is volt virág.

Érettségi után Budapestre kerültem, a Teológiára. A kollégiumi élet során is alkalom nyílt, hogy hetente a budai hegyekbe mentünk. Mindig szerettem az erdőt, a hegyeket. Az évszakok változásai is csodálatos élményeket adtak. Télen a jégzajlás a Dunán, a havas táj, a tavasz csodálatos megérkezése, az első hóvirág, ibolya megpillantása, de a csodálatos őszi színekben pompázó erdők, mind- mind, a teremtett világ bámulni való világát tárták elénk. Minden tiszta és szép volt.

Sok év után visszaköltöztem falura. Vissza a jólismert börzsönyi vidékre, Márianosztrára. Természetes volt, hogy a gyerekekkel kirándultunk a közeli hegyekre. Kopasz-hegyre, Nagy-Gallára, majd Kisinócon át Csóványosra. Egyik alkalommal, amint az országútról bekanyarodtunk az erdei útra, megdöbbsentem láttam, hogy a fák között egy nagy aszfalt-kupac éktelenkedik. A közelben útépítés volt és nyilván a megmaradt aszfaltot már nem akarta a gépkocsivezető visszavinni, hát ledöntötte és „elrejtette” a fák közé. Talán ez volt az első megrázó élményem.

Évekkel később már Pilismarótról szerveztem kirándulásokat a Pilisbe. Egyik utunkon /Pilisszentlélek határában/ a patak-mederben láttuk nagyon sok szemetet. Hűtőszekrényt, Tv-t, gumiabroncsot, és sok-sok szörnyűséget. Ismét egy másik kiránduláson a fák között feküdt két hatalmas beton-oszlop. Láthatóan már évek óta ott heverhettek, mert már a moha próbálta eltüntetni.

Sajnos évek alatt egyre több hasonló fájdalmas élményem adódott. Az utcák egyre piszkosabbak lettek, mindenfelé eldobott hulladék, papír, cigaretta-csikk.

Egyszer egy kertes ház egykori kerekes-kutjáról tudtam meg, hogy az lett a ház „emésztő-gödre”. Egyszerűen bevezették a szenny-csatornát. Az emberi találékonyság sokféle példájával találkoztam.

A szemétyűjtés kultúrája is régi probléma. Még a nyolcvanas években hallottam, hogy bevezetik a „szelektív-hulladékgyűjtést”. Nagy reményekkel vártam a hatását. Sajnos napi élményeim – hiszen az ablakom előtt van egy ilyen gyűjtőhely – elszomorítanak. A kukás-autó egybe-önti a szétválogatott hulladékot. Arról már nem is merek beszélni, hogy a ruha-gyűjtő konténer mellett hegyekben áll a mellédobott ruha, cipő.

Gyakran járok a kerékpárúton a csodálatos Duna-parton, vagy az Ipoly mentén. A sok műanyag-palack, mindenféle szemét szennyezi a gyönyörű vizeinket, de sajnos a kerékpár-utat is.

Természetesen nem néztem sohasem tétlenül ezeket a fájó jelenségeket. Akár Esztergomban éltem vagy Vácott, jártomban-keltemben mindig összeszedtem az eldobott szemetet. Ezt teszem mind a mai napig. Sokan csodálkoznak ezen, de én remélem, hogy egy-egy követőm is akad.

Bárhol éltem, mindenütt szerettem fákat, virágokat ültetni. A pilismaróti temetőben – ahol édesanyámat is temettük, évek alatt csodálatos fasorok, örökzöld sövények „születtek”. Már hatalmasra nőttek a fenyők, a nyírfák, hársfák. Szép „temetőkert” valósult meg.

Gyerekkoromtól fogva szerettem Assisi Szent Ferencet. Nagy élmény volt annak idején a „Napfivér és Holdnővér” című film. Értehető, hogy milyen öröm volt számomra, hogy Ferenc pápa az ő nevét vette fel. A Szentatya azóta is következetesen felemeli a szavát a teremtett világ védelméért.

A „Laudato sí’ körlevele vagy a legújabb „Levél” című film reményt ad. A jelenlegi világunk sok ellentmondása, társadalmi feszültsége mind-mind kapcsoltban van a környezetszennyezés felelőtlen magatartásának. Az „ökológiai megtérés” fogalma a keresztény lelkiismeretvizsgálatnak kikerülhetetlen tétele.

Hívó emberként, akár nagybőjti felhívásként is értelmezhető ez a mondat, hogy „Ébredj ember!” A Teremtő Isten ránk bízta ezt a csodálatos élővilágot, hogy „őrizzuk és gondozzuk” és jó testvérként a Föld kincseit megosszuk egymással. Nem altathatjuk tovább a lelkiismeretünket. Amíg időnk van, változtatnunk kell!

Nem önmagában értékes az élővilág, hanem azáltal, hogy „közös kincsünk”, amelyben megélhetjük az egymásról való gondoskodásnak, önzetlenségnek, a „megosztásnak” embert formáló feladatát Jézus Krisztus mértéke szerint.